

Terug naar Duitsland

Hannelore werd van Mauthausen door het Rode Kruis naar Konstanz in Duitsland gebracht.

Dan kwamen wij bij het Bodensee – en als mij mijn herinnering na 44 jaar niet misleidt – kwamen wij in Konstanz in een voor ons leeggemaakt huis (misschien eigendom van vroegere nazi's). Alle kamers waren er tot ziekenzalen veranderd, met 5 á 6 bedden met schone lakens in één kamer. Wij hadden heel lang niet meer in bedden met echte lakens en matrassen geslapen. Er kwam een arts, die ons onderzocht en wij kregen dieetkost. Er waren bezoeken; dan kwamen heel veel Duitse vrouwen, aan wie wij onze spichtige armen en benen moesten tonen en die ons vroegen of wij nog wensen hadden. Ja, die hadden wij. Ik vroeg om een hoofddoek en een zomerjurk en ook om een of ander bagagestuk. Een echt bagagestuk te bezitten leek mij het summum van bezittersgeluk. Aan mijn wensen werd voldaan. De zomerjurk was lichtblauw, zonder mouwen. Een houten koffer voltooide de trotse bagage. Hoelang wij in Konstanz bleven weet ik niet meer. Het kan een week geweest zijn of langer. Al onze gestreepte gevangenskleren hadden wij daar achtergelaten. Voor het eerst na al die tijd mochten wij ons daar douchen en kregen dus van de bevolking de schone kleren cadeau. Wij voelden ons als dieren in een dierentuin, toen wij door de Duitse vrouwen zo werden bekeken.

Uit de schriftelijke herinneringen "Zolang er nog tranen zijn" met toestemming van de auteur - Hannelore Grünberg, P. 124, 125